

De lente kan euforisch maken. Zelfs ik, die niet van de lente hou, ben er niet ongevoelig voor. Ik ben meer van de herfst en de winter. Van mist en wind, van grijze einders en witte velden. Ik vind de lente te uitbundig. Met de zomer kan ik beter overweg, maar eigenlijk vooral omdat daarna de herfst weer komt. Ik hou meer van het leven dat zich afspeelt in het ongeziene. Aan een winterse boom zie je niets, maar ín de boom gaat het leven gewoon door.

LENTE

Met de lente in aantocht lees ik over de Siberische wouden. De schrijver van het boek, de stress van het dagelijks leven beu, heeft zich daar voor zes maanden teruggetrokken in een blokhut van drie bij drie. Het is er stil, wit, koud (-30°) en eenzaam, in de meest aangename betekenis van de woorden. Binnen is het warm. Dat is ook zo aardig aan de koude seizoenen, binnen kun je het warm maken!

Losgerukt van mijn boek, met in mijn hoofd de sfeer van de ongerepte schoonheid van de noordelijke natuur, loop ik op weg naar de dagelijkse boodschappen langs een kleine lentestruik die vol in bloei staat. Strak gesnoeid staat hij daar in zijn perkje te gloriëren; een ontroerend staaltje plezier dat de natuur heeft in zichzelf.

MIJMERING

Een stukje verderop laat een man in een scooter een pot augurken op het asfalt vallen. Onhandig klautert hij uit zijn karretje om op de stramme knieën scherven en augurken op te rapen. Ik help hem. Je kunt wel lyrisch zijn over de natuur in al haar verschijningsvormen, een medemens in nood laat je niet aanklungelen. Met de lucht van zure bommen aan mijn vingers loop ik verder. De lentelucht neemt voor zich in. Een merel zingt instemmend.

Marjolijn Sengers, 22 maart 2015